

ע"פ 8120/19 - משה יצחק וייספיש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורם פליליים

ע"פ 8120/19

לפני:

כבוד השופט ע' ברון
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט י' אלרון

המערער:

משה יצחק וייספיש

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על ההחלטה דינו מיום 26.6.2019 וגזר דין
מיום 31.10.2019 של בית המשפט המחוזי בירושלים
בתפ"ח 7139-01-15 שניתנו על ידי כב' סג"נ יורם
נועם וככ' השופטים רבקה פרידמן-פלדמן ומשה בר-
עם

תאריך הישיבה:

כ"ג בתשרי התשפ"ב (29021)

בשם המערער:

עו"ד יפית וייסבור; עו"ד גבריאלה גרפינקל

בשם המשיבה:

עו"ד רוד חלאוה

בשם נפגעת העבירה:

עו"ד דקלה טוטיאן

פסק דין

השופט ג' קרא:

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

ערעור על ההחלטה הدين מיום 26.6.2019 ועל גזר הדין מיום 31.10.2019 של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' סגן הנשיא י' נעם והשופטים ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם) בתפ"ח 7139-01-15, בגיןו הורשע המערער מהאחד, לאחר שמיית ראיות, בעבירות מין במשפחה ונגזרו עליו שש וחצי שנות מאסר; מסר מותנה וחויב בתשלום פיצויים למתלוונת בסך 60,000 ש"ח.

1. נגד המערער, דודה של המתלוונת (אחותה של אם המתלוונת), ילידת 1991, הוגש בשנת 2015 כתוב אישום שייחס לו ביצוע עבירות מין רבות במתלוונת שככלו מעשים של החדרת איבר מינו לפיה של המתלוונת בהזדמנויות רבות; החדרת איבר מינה לאיבר מינה; דרישות מהמתלוונת שתשפוף את איבר מינו; נגיעות באיבריה המזניעים; ועבירות אחרות אינס אחת עת החדר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוונת. בגין האמור יוחסו לumarur עבירות רבות של מעשי סדום במשפחה לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: חוק העונשין); עבירה אחת של אינס במשפחה לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין; ועבירות רבות של מעשים מגונים במשפחה לפי סעיף 351(ג)(1) לחוק העונשין.

על ידי עובדות כתוב האישום

2. בכתב האישום נטען כי במהלך תקופה שהחלה בשנת 1997 או בסמוך לכך ועד שנת 2005 לערך (להלן: התקופה), עת הייתה המתלוונת כבת 6 שנים ועד לגיל 13.5, ביצע המערער במתלוונת עבירות מין בבית של סבא וסבתא של המתלוונת (להלן: הבית), בו התגורר המערער. במהלך התקופה, לאחר>Statusים המערער בוצע את עבירות המין במתלוונת, הוא היה מבקש ממנה שלא תספר דבר לאיש.

בairou אחד במהלך התקופה, שיחק המערער עם המתלוונת ועם בני דודיה במשחק "רופא וחולה". המערער טוען כי הוא חש כאבים באיבר מינו וביקש מהמתלוונת שתلتוף את גופו באחוריו (להלן: אירוע ה"רופא וחולה").

במהלך התקופה הסלים המערער את תכיפות ביצוע המעשים במתלוונת, נגע בחזה שלה והחדיר את איבר מינה מספר פעמים. במספר מועדים ביקש המערער מהמתלוונת לגעת באיבר מינו והוא עשתה הדבר. המערער ביקש מהמתלוונת, באחת הפעמים, לשפשף חזק יותר את איבר מינו. במהלך התקופה, בموعدים רבים, המערער דרש מהמתלוונת להחדיר את איבר מינו לפיה ולמצוץ אותו. אף שהמתלוונת התנגדה לכך וחרף הגועל שאחז בה, היא עשתה הדבר.

בairou מאוחר יותר, נותרה המתלוונת לבדה עם המערער בשעות הבוקר. המערער קרא לה להגיע למיטתו, ביקש שתיגע בו, נגע בה וניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. המתלוונת אמרה למערער שהדבר אינו אפשרי, אולם הוא אמר כי הדבר אפשרי וניסה להחדיר בכוח את איבר מינו לאיבר מינה. לפי המוחש לו בכתב האישום, המערער החדר את איבר מינו לאיבר מינה, תוך שהוא מכאי לה, ולאחר מכן חדל מעשי (להלן, וכיום שבוער בהמשך: אירוע "קייטנת האימהות").

המעשים פסקו עם נישואי המערער בשנת 2001, למעט אירוע שהתרחש בכפר חב"ד בשבת של חג חנוכה

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

בשנת 2004. המתלוננת הגיעה לכפר חב"ד, שם התגורר המערער. המערער ביקש ממנה שתתלווה אליו לבית השכנים. בבית השכנים סגר המערער את דלת החדר, נשען על הדלת וכשהמתלוננת מולו, הפסיק את תחנתוני ומכנסיו, סובב את המתלוננת כך שגביה אליו, נצמד אליה מאחור והתחכך בה. משהתגנדה, הפסיק המערער את מעשו (להלן: אירוע "שבט חנוכה").

רקע וההילך בבית המשפט המחוזי

3. בשנת 2013 הגישה המתלוננת, שהיא כiom נשואה ואם לילדיים, את התלונה במשטרה נגד המערער (להלן: התלונה).

4. המערער כפר במיחס לו וטען כי המתלוננת מעיליה עליו, מהסיבות הבאות: ראשית, על רקע סכסוך משפחתי שהחל בשנת 2008/2009 לערך, בין אמה של המתלוננת לבין המערער, שפגע בumaruer ואשתו והעליב אותם (להלן: הסכסוך המשפחתי); שנית, המתלוננת היא ממשפחה חרדית מחסידות חב"ד והיה עליה להסביר את הגעתה לשידוכים כשאינה בתולה, בין אם מרצון ובין כתוצאה מגיעות מיניות שפגעו בה אחרים.

5. המשפט נוהל ונשמעו ראיות. בבית המשפט המחוזי העידו המתלוננת, בעלה של המתלוננת, הוריה, מי שהייתה חברת הטובה של המתלוננת (להלן: החברה או חברת השם המתלוננת), הרבה ד' (הרב) והפסיכולוגית אצל טופלה המתלוננת (להלן: הפסיכולוגית). במסגרת פרשת ההגנה נשמעו המערער, אשתו, אחיו, אחותנו ואחייניתו ועודם נספּ המטפל בסכסוכים בקהילה חב"ד.

6. בבית המשפט המחוזי הוגש, בשלב מאוחר של שמיית הריאות, "הדים" שכתבה המתלוננת לעצמה לגבי הפיגועות המיניות (להלן: "הדים"). זאת, לאחר שהפסיכולוגית מסרה את הדים לתביעה במהלך ה取证ה לעדות בבית המשפט, והם הועברו להגנה. לפיכך, המתלוננת וחברתה הוחזרו לעדות משלימה לאחר שנטקל חומר זה.

פסק דין של בית המשפט המחוזי

7. בית המשפט המחוזי קבע כי הוכחה מעבר לספק סביר אשמו של המערער בעבירות שיוחסו לו. נקבע כי מעשי הסdom והמעשים המוגנים הפכו לאירועים "שגרתיים" עבר המתלוננת. המתלוננת הייתה צעירה מאוד ולא ידעה לצין את תדירותם של המעשים או בכמה אירועים מדובר. לפיכך, נקבע כי מדובר ב"מספר עבירות". המערער זוכה מעבירת האינוס שיוחסה לו, משנהו ספק בדבר קיומה של חדייה לאיבר מיניה של המתלוננת, והורשע בניסיון איןום במשפחה לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין בצוות סעיף 25 לחוק העונשין.

הרשעת המערער נקבעה לאחר שבית המשפט המחוזי העדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של המערער. בית המשפט קבע כי המתלוננת חוותה את האירועים עליהם העידה - מעשים שחזרו על עצמן לאורך זמן. היא תיארה את תחושת הגועל שחשפה עת החדר את איבר מינו לפיה ואת תחושת ה"שריפה" באיבר מיניה באירוע ניסיון

האונס. בית המשפט התרשם כי עדותה של המתלוונת, שהעידה במשך שעوت ארוכות, ונקראה לעדות משלימה בעקבות הגשת "הדפים" - הייתה מהימנה. נקבע כי מדובר בעדות עקבית, אוטנטית, כננה ובלתי מוגזמת. עוד נקבע כי סתיות מסוימות שנמצאו בעדותה לא היו סתיות מהותיות ולא היה בהן כדי לכrescoם ברושם המהימן שעדותה הותירה. כמו כן, בית המשפט התרשם כי העימות המצלום שנערך במשטרה בין המערער למתלוונת (להלן: העימות) - מחזק את אמינותה המתלוונת, שתיארה את מעשיו של המערער, בעוד תשובייו של המערער התמקדו בהחשת היומו בנסיבות המתלוונת, שהייתה כוונה ביצועם את המעשים, וזאת כדי לנסת ולבסס חוסר היתכנות לbijoux המעשים על ידו. על אף הנסיבות המערער את דברי המתלוונת - הוא אישר פרטיהם שונים שמסירה המתלוונת בעדותה. המתלוונת עמדה על דבריה, השיבה למערער על כל טענותיו ולא שינתה מגרסתה. בנוסף, בית המשפט קבע כי קיימות ראיות המחזקות את עדותה של המתלוונת: עדויות החבורה, הרב, הפסיכולוגית והורי המתלוונת; ראיות בדבר מצבה הנפשי הקשה של המתלוונת כפי שעלו מעדויות שנשמעו, המכתבים שככבה המתלוונת 'ירבי' ו'"הדים", כפי שיפורט.

לעומת זאת, בית המשפט קבע כי עדותו של המערער אינה מהימנה. נקבע כי בעדותו על טענות מגמותיות וחסרות בסיס, בניסיון לעקע את גרסתה של המתלוונת. נקבע כי בחיקירתו במשטרה, המערער ניסה "למצער" את הקשר ביןו לבין המתלוונת, וזאת כדי להרחיק עצמו מהמתלוונת; לעומת זאת, אשתו, בעדותה, תיארה קשר קרוב מעבר למה שהיא, בניסיון להציג על ניגוד בין טענותיה של המתלוונת כלפי המערער, לבין הקשר שהיא בינהם. נקבע כי גם עדוי ההגנה מטעם המערער לא הוסיף ולא תרמו דבר לגבי השאלות שבמחלוקת.

8. בית משפט קמא דחה את טענת ההגנה לפיה המתלוונת "מעיליה" עליו עלילות שווא. במשך שנים, המתלוונת הסתירה מבני משפחתה את הפגיעה המיניות ולא חשה אותן. המערער היה דוד שאהבה, הקשר שלהם היה קשר "טוב" זהה היה ה"סוד" שלהם. המתלוונת העידה כי בהיותה בכיתה ח' לערך, חשה לראשונה לפני חזרתה את האירועים שעברה בעתה שכן שוחחו בטלפון "שיחת בנות" ואמרה לחברתה כי היא אינה בתולה יותר, ונתקבה בהם של המערער כסיבה שהיא אינה בתולה עוד. שיחה זו התקיימה זמן רב לפני פרוץ הסכסוך המשפחת. עוד עמד בית המשפט על הקשר הטוב - אם כי קשר "מרחוק" - נשמר בין המתלוונת לבין המערער במשך זמן שהותם של זה בניו יורק לאחר נישואיו. המתלוונת אף ביקרה בבלטו, אך לא ביחידות ותמיד בнологיות אדם נוסף. תמייכה וחיזוק לגרסת המתלוונת מצא בית המשפט בעדות אשתו של המערער שהעידה כי המתלוונת תמיד הגיעה עם חברה שכבה בבית בו התגוררו בניו יורק וכי מעולם לא באה לבדה. בנסיבות אלו, נקבע, אין בקשר שנשמר כדי לפגוע במהימנות גירסתה של המתלוונת.

9. ב גיל 19, ועל רקע הצעות שידוכים ו"חשבון נפש" ערבי יום הולדתה, כתבה המתלוונת שני מכתבים המופנים ל'רב', כנהג בקהילה חב"ד, ושמה את מכתביה בספר בחרדה (להלן: המכתבים). באותה תקופה, שיתפה המתלוונת את חברתה בכר שהוא זקוקה לטיפול לפני שתתחנן. חברתה עודדה אותה לפנות לרוב כדי להתייעץ איתה. כמו כן, עודדה אותה לכתוב את הדברים. המתלוונת כתבה את "הדים" במחשב של חברתה. הדפים לא שימשו לה כ"יום" המתאר באופן סדר אוironium שקרו לה, אלא היא "ציירה" את רגשותיה. המתלוונת הדיפה את הדפים, קרעה אותם והניחה מתחת למזרון מיטהה. בהמשך, סיפרה המתלוונת לרוב כי היא נפגעה מדווד שלא. הרוב הפנה אותה לטיפול אצל הפסיכולוגית, העוסקת בתחום של פגיאות מיניות (להלן: הטיפול). המתלוונת מסירה לפסיכולוגית שם בדי מאוחר חששה מחובבת הדיווח של הפסיכולוגית ומחשיפת זהותה. הוריה, שמצוו עם הזמן את המכתבים ואת קריעת הדפים בחדרה של המתלוונת, ידעו על הטיפול וסבירו שהוא נחוץ עקב מצבה של המתלוונת והם מימנו את עלויות הטיפול.

הגבותות ואת הוצאות הנסעה במוינות למפגשים.

לאחר שהפסיכולוגית ביקשה מהמתלוננת "לפרק" את מחשבותיה ורגשותיה, המתלוננת שינתה וערכה במחשב את "הדים" במהלך הטיפול וכחלק מהטיפול. כך, היא הוסיפה דברים והשמטה פרטים מזהים מוחש מחוות הדיווח של הפסיכולוגית. "הדים", כפי שהוגשו בבית המשפט, כוללים שני חלקים: בחלק הראשון - תיאורים שכתבה המתלוננת לגבי פגיעות מיניות. בדים נכתבו דברים אודות פגיעה המערער בה ופגיאות שפגעו בה אחרים. וכך, נכתבו תיאורים הקשורים לאיורים עליהם העידה המתלוננת של פגיאות שפגע בה המערער, כמו המעשים שנעשו ביום ההולדת; משחק "רופא וחולה"; מעשי סדום; אונס מכאייב על ידי מי שפיזית גדול ממנו. כמו כן, נכתב על פגיאות מיניות נוספות על אלו שתוארו בתלונה שהגישה המתלוננת נגד המערער ושביצעו בה לאחרם, שאינם המערער (להלן: הפגיעה הננספות). בדים יש התייחסות לכך שהמעערער לא היה היחיד שאנס אותה. בחלק השני - "תוספת" שכתבה חברותה והמורנית לפסיכולוגית, לה מסרה החברה את הדים, נכתבו דברים ששמעה החברה המתלוננת (להלן: התוספת).

בסוף דבר, הפסיכולוגית העידה כי הטיפול לא הניב התקדמות טיפולית אצל המתלוננת. הטיפול הסטיים בשל אירוסיה וחתוונה של המתלוננת, ולא בשל סיום מוצלח של הטיפול.

בית המשפט קבע כי כתיבת דברים "כדי לפרק רגשות" אינה מעידה על עיליה שקרית: בית המשפט קיבל את גרסת המתלוננת כי היא לא כתבה על המערער דברים שלא היו; הדברים נכתבו לפני שהמעערער הגיע את תביעת הדיבה, זמן רב לפני הגשת התלונה ולא קשור לתלונה; כשהדים נכתבו, לא הייתה לה כוונה להגיש תלונה נגד המערער. המתלוננת התלוננה נגד המערער רק על חלק מהאירועים המוזכרים בדים. נקבע כי "הדים" מתעדים את כאבה של המתלוננת, בין היתר על פגיאות עליהן אינה רוצה לדבר.

10. לאחר נישואיה של המתלוננת בשנת 2012, הגיע המערער לבית הדין של חב"ד תביעת דיבה נגד המתלוננת, אביה והרב בגין הוצאה לשון הרע בגין טענות שהמעערער ביצע לכארה פגיאות מיניות במתלוננת (להלן: תביעת הדיבה). בשנת 2013, הגישה המתלוננת את התלונה.

11. בגור הדין ציון כי מדובר בפגיעה בתוך המשפחה של דוד אהוב באחינוינו. הפגיעה המתמשכת במתלוננת החלה כאשר הייתה צעירה מאוד, כאשר עיקר הפגיעה היה בגילאי שעד עשר. המעשים חמורים - מעשים מגונים ברמות חומרה שונות, מעשי סדום וניסיון אינט. כתוצאה מהמעשים נגרם למתלוננת נזק פיזי ונפשי קשה; וכן קשחת וחברתי, לאחר שדבר הפגיעה התפרסם בקהילה הסגורה של המתלוננת והמערער. גור הדין עמד על החומרה המיוחדת שבUberות מין וביחד בעבירות מין כלפי קטינים וכלפי בני משפחה; ועל כך שהמעערער פגע בערכיהם המוגנים של כבוד האדם ושלמות גופו, הגנה על האוטונומיה, הגנה על קטינים ושמירה על ערכי המשפחה. בית משפט קבע מתחם ענישה שבע בין 5 ל-9 שנות מאסר וכן את המערער לעונש של שׁ וחצי שנות מאסר, מאסר מותנה וחיבור בתשלום פיצויים למתלוננת בסך 60,000 ש"ח.

תמצית טענות הצדדים

12. עיקר הערעור נסב על הכרעת הדיון. בעיקרו של דבר, המערער חוזר על טענות שהעליה בבית המשפט המחויז ותוקף ממצאי עובדה ומהימנות שקבע בית המשפט קמא. לטענתו, המתלוונת אינה עדה מהימנה מאחר ש"הדים" שכותבה המתלוונת מתחאים פגיעות נוספות שפגעו בה אחרים, פגיעות השונות מתיiorה את פגיעות המערער בה. בנוסף, לטענת המערער אין לאמצ את גרסת המתלוונת בשל סתירות בין עדותה בבית המשפט לבין המודעותה במשטרת. למשל, באירוע "שבת חנוכה" - האם המתלוון התפשט? האם ישן בבית השכנים או בבית חמיו? באירוע ה"רופא וחולה" - האם ביקש שתשפשף את איבר מינו בלבד? מועד אירוע ה"רופא וחולה". המערער טוען באופן כללי לקויון של סתירות בגרסה המתלוונת לגבי מועדי המעשים ולקביעות עובדתיות שגויות של מועדים בפסק הדיון. טענה נוספת היא כי התנהוגות של המתלוונת, לפני התלונה במשטרת ובמהלך הודיעותה במשטרת, אינה "תואמת" התנהוגות של נפגעת עבירות מין. זאת, לאחר שהיא צוחקת במהלך תיאורה את האירוע בו נסה לאנוס אותה ובמהלך העימות. לטענתו, הקשר עליו היא שמרה אליו לאחר הפגיעה הנטען - תומך במסקנה שהמתלוונת מעיליה עליו והתלוונה הוגשה "בתגובה" לתביעת הדיבה. למעשה, הדבר נובע מרצון המתלוונת להסביר את אובדן בתוליה לפני חתונתה. בנוסף, המערער מSIG על חומרת העונש.

13. המשיבה בבקשת לדוחות את הערעור. לעומת הצדקה לסתות מהכלל לפיו ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב במקרים עובדיים ובממצאים מהימנות שקבעה הערכתה הדינית. גרסת המתלוונת אמונה ו"גרען האמת" בגרסה המתלוונת חוזר בעקבות בכל הודיעות במשטרת ובעדותה בבית המשפט. יש גם לדוחות את הטענות לפיהן התנהוגות המתלוונת אינה תואמת את ה"מצופה" מנפגעת עבירות מין. גם לעניין טענות המערער ביחס לד"דים וטענת ה"עלילה" - המשיבה סומכת ידיה על פסק דיןו של בית המשפט קמא. יש לדוחות גם את הערעור על חומרת העונש. המערער פצע את נפשה של המתלוונת מאז הייתה ילדה קטנה וביצע בה מעשים מנינימ חמורים שהפכו לשגרת יומה ובעונש שהוטל אין מידת חומרא המצדיקה התערבות.

דין והכרעה

14. לאחר עיון בטיעוני הצדדים בערעור, בפסק דיןו של בית המשפט המחויז ובמסכת הריאות ולאחר שמייעת טיעוני הצדדים בעל פה, הגיעו למסקנה כי יש לדוחות את הערעור.

הרעור על הכרעת הדיון

15. טענות המערער נסבות על ממצאי עובדה וקביעות מהימנות. הלכה היא כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב במקרים עובדיים וקביעות מהימנות שקבעה הערכתה הדינית. זאת, לאחר שהערכתה הדינית התרשמה באופן ישיר ובלתי אמצעי מהעדויות ומהשתלבותן במאגר הריאיתי. כל זה מקבל משנה תוקף במקרים של עבירות מין בכלל ובעברות מין במשפחה בפרט (ראו, למשל: ע"פ 5842/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (21.3.2018); ע"פ 3615/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 57 והפניות שם (26.3.2020) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 43-41 (20.10.2010); ע"פ 15/84-83 (5.3.2017)). התערבות ערכאת הערעור במקרים עובדיים ומהימנות מעשה במקרים חריגים, בהם הקביעות לא התבسطו על התרשומות בלתי אמצעית מהעדדים, כאשר יש סתירות היורדות לשורש הדברים בעדויות שנשמעו ואשר הערכתה הדינית לא נתנה את הדעת עליון, או כאשר מתגלה טעות מהותית בהערכת מהימנותם של העדים (שם).

בעניינו, לא מתקיימים החריגים המצדיקים התערבות ערכתה הערעור. אין עילה להתערב במצבים שנקבעו, המבוססים בעיקר על התרשםתו הבלתי אמצעית של בית משפט כמו מהעדויות שנשמעו בפניו. הכרעת הדין היא מפורטת, מנומקת וمبرשת ראייתית, כאשר הנדרך המרכזי בה להרשעת המערער הוא עדותה של המתלוונת. נקבע כי עדות המתלוונת היא מהימנה וכי העדות עקבית, אותנטית, כנה ובלתית מוגזמת. בית המשפט המוחזק קבע כי המתלוונת משתדلت לדיק בפרטם, לספר רק דברים שזכרה, לא להוסיף על מה שהיא, לא הגימה בתיאור הדברים ולא "השחירה" את פניו של המערער מעבר לפגיעות שפגע בה. בית משפט כמו ציין כי המתלוונת נחקרה חקירות נגדיות ארוכות, התמודדה עם קשיים שעלו מעדותה והעידה בכנות גם בעניינים אשר לכארה ממששים נגדה. המתלוונת התמודדה עם טענות בדבר "פנטזיות" ו"עלילות" שלדברי המערער העיליה עליו. המתלוונת השיבה לשאלות הרבות שנסאללה ועמדה על גרסתה. כמו כן, בית המשפט קבע - ובדין - כי העימות מחזק את אמיןותו של המתלוונת. מנגד, בית המשפט המוחזק קבע כי עדות המערער אינה מהימנה עליו. המערער לא הצביע על כל טעם המצדיק התערבות בקביעות אלו של הערכאה הדינית שהתרשמה באופן בלתי אמצעי מהעדויות.

למעשה, גם לו עדות המתלוונת הייתה עדות ייחידה, ניתן היה לבסס את הרשות המערער על פיה, בכפוף לחובת ההנמקה הקבועה בסעיף 54א לפקודת הריאות [נוסח חדש], התשל"א-1971. חובת ההנמקה מתמלאת עם מתן אמון מלא בגרסת המתלוונת (ע"פ 8290/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 וההפניות שם (28.11.2017)).

בעניינו, בית המשפט המוחזק נתן אמון בעדותה של המתלוונת בפניו.

בית המשפט המוחזק אף בבחן מכלול הקשיים שהעלתה המערער, התייחס לטענות המערער לגבי סתיות מסוימות בגרסת המתלוונת ונתן להן מענה הולם. בית המשפט המוחזק קבע כי סתיות שנמצאו בעדותה של המתלוונת לא היו סתיות מהותיות ולא היה בהן כדי לכרטס במהימנות עדותה. נקבע כי למתלוונת היי הסברים טובים ביחס לקשיים שעלו או לסתירות בגרסהותיה. כך, בית משפט כמו ציין כי יש סתירה בין גרסת המתלוונת בבית המשפט ובחקירתה ת/9 משנת 2014, לפיה בעת אירוע "שבת חנוכה" המערער לא התפשט מבדיו, לעומת זאת חקירתה הראשונה ת/7 משנת 2013, בה העידה כי המערער הוריד את מכנסיו ותחזונו. צוין כי המתלוונת לא נשאה על הסתירה בין הגרסהות. מכל מקום, נוכח ההתרומות הכליליות מעודותה של המתלוונת, חלוף הזמן מאז האירועים וגילו הצער של המתלוונת באותה עת - בית משפט כמו מצא כי סתירה זו אינה מקעקת את אמיןותו של המתלוונת. כך גם לעניין השאלה האם המערער ישן אצל השכנים או בבית חמיו - נקבע כי גרסת המתלוונת לגבי האירוע הייתה עקבית, וזאת בין אם המערער ומשפחתו התגוררו בבית הורי אשתו של המערער ובין אם התגוררו בבית השכנים. עוד נקבע כי גרסת המתלוונת לגבי התקופה מתישבת עם הזמינים בהם המערער בארץ, כפי שעלו מראיות ההגנה, לרבות עדויותopolט כניסה ויציאה לארץ של המערער.

בקשר לקיום של סתיות ואי-דיוקים בגרסתו של נפגע עבירות מין, נקבע כי בחינת מהימנות הגרסה נעשית בהתייחס ללבתה ובהינתן מכלול הנسبות האופפות את המעשה. "לפייך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטם, אלא אם miksha כולה היא אמינה, ואם הגרען הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת המערער מעבר לכל ספק" (ע"פ 8916/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29 וההפניות שם (1.7.2009)). וכך הובעו הדברים בעניין פלוני:

"ראשית, סתיות מסוימות בגרסתו של קורבן לעבירות המין הן צפויות אף טבעיות. בתי המשפט הכירו במרוצת השנים בkowski האינהרנטי שבו נתקלים קרבנות לעבירות מין בפועל לשחרר את פרטיו של אירוע טראומטי, ולכן קבעו כי אין לצפות מהם למסור גרסה 'מושלמת', זו שתהא קרונולוגית, בהירה ונטולת סתיות [...].vr, בבואה של בית המשפט לבחון את מהימנות עדותם של מתלוון או מטלונת הוא יכול להסתפק ב'גראען האמת' שבה, ולעתים אף ב'גראען הקשה' של הדברים [...] למעשה אף נקבע כי בהתחשב במאפיינים ייחודיים אלה, במיוחד כאשר הkraineות או העדים הם קטינים, אין לייחס משקל משמעותי לסתירות המתגלות בגרסאותיהם, כל עוד הערכאה הדינית בוחנה בקפדנות את עדותם ואיתרה בה גראען מבוסס ואמין של אמת" (פסקה 62 וההנפנות שם; ההדגשות הוספו).

קיימות אלו יפות לעניינו. הפסיכה הכירה בקושי של קורבנות עבירות מין במשפחה - עבירות המטבחו
לעתים במשך שנים - למסור עדות מפורטת וסדרה. המעשים בעניינו התרחשו לפני שנים רבות, כשהמתלוננת הייתה
קטינה. לכן, מוקד הבדיקה הוא ליבת הגרסה שמסרה המתלוננת, ואין בסתיות או באית התאמות העולות מהעדות כדי
לפגוע במהימנות העדות (ראו, למשל: ע"פ 3958/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 78 (10.9.2014)). לעניין טענת
המערער לשוני בגרסה ביחס לtidיות האירועים, "כבר נפסק שתשובות לא מדויקות לגבי מועדים של אירועים
ספרטיים, ולא כל שכן אם מדובר באירועים חוזרים, אין מלמדות על כך שהעדות איננה אמינה" (ענין פלוני, פסקה 63
וההפניות שם). לגופו של עניין, בדיון מצא בית המשפט המחויז כי הסתיות הנטענת בגרסת המתלוננת, כשלעצמה, אין
זהותיות ואין בהן כדי לכרטס במהימנות גרסתה של המתלוננת. בית משפט קמא בבחן בקפדנות את עדותה ואיתר בה
זהותיות של המתלוננת. בית משפט קמא ציין כי מطبع הדברים עשויים להתעורר אי-דיוקים או סתיות בגרסה, שמקורם
בערין מבוסס שלאמת. בוגרין מפט קמא יש את המרכיבות הקשורות בעבירות מין במשפחה. נקבע כי קשיים
בגילה הצער של המתלוננת ובחילוף הזמן; ובנוסף יש את המרכיבות הקשורות בעבירות מין במשפחה. נקבע כי קשיים
אליה לא כרsono במהימנותה של המתלוננת וכי יש לקבל את גרסתה לגבי פגיעתו של המערער בה. קביעות אלו
מקובלות עלי". המתלוננת הייתה קטינה שנפגעה מינית, ואין לייחס משקל ממשותי לסתירות שהתגלן בגרסאותיה,
ואשר אין בהן כדי לפגום בוגרין האמת, אשר חוזר בעקבות בגרסתה.

כן לא מצאתи להתערב בקביעותיו של בית המשפט קמא המבוססות על התרשומות הישרה מהמתלוננת בהתייחס לסימני האמת העולים מעדותה. המתלוננת תיארה תיאור אוטנטיק ומוחשי את האירועים ואת חששותיה בעת הפגיאות. כך, למשל, היא תיארה חששה סנסורית ש"שרף" לה באיבר המין באירוע בינו הורשע המעורר בניסיון אונס ואת חששות הגועל שחשוה עת החדר המעורר את איבר מינו לפיה.

16. בית המשפט המ徇די דחה את טענת ההגנה כי המתלוונת "העלילה" על המערער, ובדין כך. בית המשפט המ徇די קבע כי לא עליה מהריאות הסבר כלשהו מדוע תעליל המתלוונת עלייה כה קשה כלפי המערער או תגישי תלונות שווא. מדובר בדוד של המתלוונת, עליו העידה המתלוונת כי היה אהוב ואחוב. בית משפט קמא דחה אחת לאחת את טענות ההגנה למשמעות "להעליל" על המערער: ראשית, המתלוונת העידה על יחסים טובים בין לבן המערער וכן היגיון שתעליל עליו כי ביצע בה פגיעות מיניות. שנית, גם לאחר הסכוסר המשפחתית בין אמה של המתלוונת לבין המערער, נמשך הקשר בין המערער למתלוונת. יתר על כן, לא היה כל קשר בין הסכוסר המשפחתית משנת 2009 לבין תלונתה של המתלוונת. שלישיית, נקבע כי המתלוונת לא התכוונה להתרlonן נגד המערער על מעשיו, כפי שבשנים רבות שחלפו מאז הפגיעות לא התלווננה. אפלו כשפונתה המתלוונת לפסיקולוגית לקבלת טיפול, היא הזדהה בשם בדי

והסתירה את שמו של המערער, מחשש מפני חובת הדיווח של הפסיכולוגית. התלונה הוגשה רק לאחר שהמעערער הגיש את תביעת הדיבה ובית הדין הפנה את אביה להגיש תלונה במשטרה. בשלב זה, לאחר שמדובר נחשפו הפגיעה שפגע בה ואשר הסטירה במשך שנים - לא היה עוד טעם בשתייה ובהסתירה. מבחינת המתלוונת, כפי שאמרה בעת שהגישה את התלונה (ת/7) - "עכשו אני במצב של חוסר ברירה כי הוא תבע אותנו בבית דין על הוצאה דיבה אז לפני שהוא ממשיך הלאה עם השטויות שלו אני מעדיפה להיות התבעת ולא הנتابעת". רבייעית, ככל שהמתלוונת נפגעה מינית עלי אחריהם - היא הייתה יכולה להתלוון נגדם ולא היה צורך שתתלוון נגד המערער. ככל שהדבר נוגע לצורך להסביר, ערבית מפגשי השידוכים, את העובדה שאינה בתולה - לא היה צורך בהגשת התלונה נגד המערער, והוא לcker פתרונות אחרים. חמישית, נקבע כי לא סביר שהמתלוונת הייתה מטופלת בטיפול פסיכולוגי ממושך ויקר - רק כדי לבדוק עלילה בדבר אונס נגד דודה האהוב וכדי להסתיר "בעית בתולין".

פסק כי "צורך קבלת טענה מסווג עלילת שוא, עליה יהיה ממשית לעמוד ב מבחן ההיגיון והשכל הישרא'" (ע"פ 8050 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 40 וההפניות שם (31.10.2018)). בעניינו, הנסיבות לא מעילות היתכונות כי מדובר בעילה או כי יש לה מניע כלשהו להעליל על המערער. בדיון קבע בית המשפט המחויז כי למתלוונת לא היה מניע להעליל על המערער ולבנות סיפור פגעה כה קשה על המערער, ולהשתלב במסגרת טיפולית ממושכת ובעלות גבוהה. הסכוס המשפחתי החל לפני שימושו, כמעט המתוונת וחברתה, ידע על הפגיעה בה. כפי שקבע בית המשפט המחויז, טענת העילה אינה מתישבת עם החשיפה הדרגתית של האירועים, באשר המתלוונת חשפה לראשונה את המעשים בפני חברתה בגיל צעיר, שנים לפני פרוץ הסכוס המשפחתי. כאמור, נקבע כמשמעותי כי למתלוונת לא הייתה כל צורך בקבالت "הקשר" להינשא, כי היוותה לא בתולה ערבת נשואיה איננו מהוות קושי ממשי גם בחברה החרדית, ובוואדי שאין מצדיק בדעת פגעה כה קשה. אך, למשל, הרוב הבכיר כי בתולין אינם "סיפור" וכי הפגיעה הנפשית והשלכותיה על ח"י בני הזוג היא שהטרידה אותו והצדיקה טיפול. הנה כי כן, הנמקותיו של בית משפט קמא לדוחית טענת העילה - מעוגנת בראיות בלוחות הזמן באשר לאופן התפתחות הדברים, בשכל הישר ובհיעדר הגיון בהעלאת טענת עילה בנסיבות העניין שלפניו.

17. דיון טענות המערער ביחס להתנהגות "המצופה" מנפגע עבירות מין - להידחות. ההחלטה הכירה בכך שהתנהוגותם של נפגעי עבירות מין אינה נמדדת באמות מידת רצינליות למבחן "מן החוץ" (ע"פ 5582 לעיל, פסקה 87 וההפניות שם ("כך, לעומת, בניגוד להיגיון של המתובן מן הצד, קרובן העבירה עשוי להשתמש לחיות את חייו במחיצת התקוף ולעתים אף להפגין כלפי חיבת ולחפש את קרבתו"); ע"פ 8050 לעיל, פסקה 37 וההפניות שם ("בתי המשפט היכרו, כפועל יוצא של ניסיון החיים, כי לעיתים התנהוגות של קרובן עבירות מין נראית למבחן מהצד כבלתי היגיונית או בלתי הולמת, ואין הדבר מudio על כך שగרסת הקורבן אינה אמת"). אין בסיס לטענת המערער, לפיה צחוק אקריא של המתלוונת בעת מסירת הודיעותה במשטרה או במהלך העימות מלמד כי היא לא נפגעה מינית. גם אין בסיס לניסיון המערער להיבנות ממשירת הקשר ה"ידידות" עמו לכאורה. כפי שקבע בית המשפט המחויז, הקשר עלי שמרה המתלוונת היה קשר "רחוק" ו"לא סיכון" כפי שנקבע, שתכליתו למנוע מבני משפחתה לדעת על ביצוע המעשים המוניים. יתר על כן, כאשר המתלוונת הגיעה לבקר את המערער במקום מגורי בניו יורק, היא נמנעה במכoon מללכת לשם לבדה, ללא ליווי חברות, וזאת כדי לא להישאר עמו ביחידות.

באשר לטענה שכבישת התלונה והגשתה לאחר שנים פוגמת באמונתה, נאמר כי בתי המשפט היכרו בכך שכבישת העדות אופיינית לקורבנות גלי עריות, ولكن אין ההגשה ה"ماוחרת" של התלונה פוגעת במהימנות אם ניתן

הסביר המניח את הדעת לכבישתה. אכן, עבירות מין בכלל ובקטינים בפרט, מדוחות לרוב לאחר שנים (ענין פלוני, פסקה 66 וההפניות שם; ע"פ 09/5582 לעיל, פסקה 86 וההפניות שם; ע"פ 08/3958 לעיל, פסקה 80). הדבר נכון אף ביתר שעת בעניינו, משעסוקין בעבירות מין במשפחה בחברה החרדית. כפי שנקבע כמצא, המתلونת לא הבינה כשהייתה ילדה כי נעשו בה מעשים אסורים, ובהמשך היא ביקשה להימנע מחשיפת הפגיעה המינית במשפחה וניסתה להמשיך "רגיל", והוריה אכן העידו שהבינו רק בדיעד כי היא נפגעה, כאשר הם לא ידעו להסביר את התנהוגה ומצבה הנפשי ב"זמןאמת". גם כשהמתлонת הבינה שהיא זקוקה לטיפול, היא לא ביקשה לחשוף את הפגיעה. לפיכך, "כבישת" העודת אינה פוגמת במהימנות גרסתה של המתлонת.

18. אף שלעדות המתлонת לא נדרש סיוע או חיזוק, בית המשפט המחווי בבחן את הגיונה הפנימי של העודת ומצא אף ראיות המוכיחות את עדותה של המתлонת. לאחר בוחנת הראיות המוכיחות, לא נמצא כל עילה מבוררת להתרבות בנסיבות שנקבעו ביחס אליהן, כאמור להלן:

עדות החברה, אשר נקבע כי היא מהימנה, כחיזוק מרכזי - החברה היא הראשונה ששמעה מהמתлонת כי נפגעה מינית; כי היא כבר אינה בתולה; וכי הפגע היה דודה המערער. נקבע כי חשיבותה של עדות זו היא בהיותה בסמיכות זמינים לפגיעה, זמן רב לפני הסיכון המשפחתי וזמן רב לפני השידוכים, המהווים, לטענת המערער, מניעים אפשריים לעילה עלייה, זמן רב לפני הגשת התלונה. עוד העידה החברה על מצבה הנפשי של המתлонת במהלך השנים - היא תיארה נדודי שינה של המתлонת ובקשות עזירה منها; את מצבה הנפשי הקשה של המתлонת בטיפולים. החברה העידה בניו יורק לאחר שהמתлонת נסעה עם המערער ביחידות ברכובו ולאחר מכן חזרו לארץ; החברה הייתה זו שאמרה למתлонת שתזדקק לטיפול לפני חתונתה; היא זו ש קישרה בין הרב למתлонת; והיא זו ש ליוויתה את המתлонת בטיפולים. החברה העידה כי המתлонת לא סירה בטיפול מה קרה לה, אך לאחר מפגשי הטיפול במצבה הנפשי היה קשה. נקבע כי החברה הייתה מעורבת בח' המתلونת לאחר הפגיעה ובמשך תקופה ארוכה, ולא רק שמעה מהמתлонת על האירועים, אלא חוותה את מצבה הנפשי הקשה של המתلونת באופן בלתי אמצעי. בעת עדותה של החברה, היא לא הייתה בקשר עם המתлонת, לאחר שהקשר ביניהן נותק עם נשואיה של המתлонת. העודה לא הייתה קשורה בהגשת התלונה ולא היה לה אינטרס לשקר או להעליל על המערער. היא תיארה מצבים שהייתה עדה להם במשך שנים, עת הייתה "צמודה" למתлонת בזמן הקשיים, דאגה לפנות לקבלת עזרה עבור המתлонת והתלוותה למתлонת לכל הטיפולים.

עדות הרבה, אשר נקבע כי הייתה אמונה - נקבע כי הפניה לרבי נעשתה ביוזמת החברה, ומכאן שהניסיונות לייחס את הפניה לרבים כאמצעי של המתلونת לקבלת "הכשר" להינשא, אינם רלוונטי. הרבים גם הבירר כי הייתה של המתلونת בתולה או לא - לא הייתה "הנושא", אלא עניין האירוע הקשה שעברה המתلونת והיותה פגעה. לשאלת האם חсад כי סיפור האונס נועד "להכשיר את עניין הבתולין", השיב כי כאשר בחורה מסורת שקיימה יחס מיוחד לפני הנישואין, הוא לא רואה בזה "שום סיפור". למתلونת אמר שהוא חייב לספר לחתן על האירועים לא בגל עניין הבתולין, אלא בגלל שהיא עברה טראומה קשה ומצלקת. נקבע כי עדותם מתקעעת את טענת ההגנה באשר לצורך של המתلونת לבדוק אונס כדי "להסתיר" שאינה בתולה. הרב שמע מהמתلونת כי המערער פגע בה מינית, כשהדברים נאמרו לו בזיקה לצורך לקבל טיפול לפני נשואין, בטרם הייתה כוונה להגיש תלונה נגד המערער ולא קשר לתלונה צו, זמן רב לפני הגשת תביעת הדיבה ולפני הגשת התלונה - כך שמדובר בפנייה כנה ולא ב"עלילה" הקשורה בתביעת הדיבה; התרומות הרוב מצוקתה של המתلونת על רקע הפגיעה המינית מהוות אף היא חיזוק לעדותה.

עדות הפסיכולוגית (שעוסקת בטיפול בנפגעי עבירות מין) שטיפולה במתלוננת לשנה וחצי, במשך 35 מפגשים, ומכתב סיכום שמסירה הפסיכולוגית להורי המתלוננת - הפסיכולוגית העידה שהמתלוננת אמרה לה שודד שלה פגע בה (ambil לציין את שמו). בית המשפט קבע כי עדותה של הפסיכולוגית חשובה לעצם קיום הטיפולים במהלך תקופת מושכת, גם אם המתלוננת לא שיתפה פעולה והיתה מטופלת "קשה" - המתלוננת כמעט שלא דיברה עם הפסיכולוגית ולא סיפרה לה. הפסיכולוגיה למדה בעיקר משפט הגוף של המתלוננת בה היא הרבהה לשימוש, כמו הצבעה על איברי המין ותנועות גוף. למתלוננת היה קשה מאוד לבטא את רגשותיה ביחס לפגיעה שחוותה; הפסיכולוגיה התרשמה כי המתלוננת הייתה חסרת בטחון, "מוגנת פסיכולוגית", ונזקקה לחברתה "כמו לךם"; הפסיכולוגית העידה שהתרשמה מהתנהגות המתלוננת בטיפול כי היא עברה פגיעה מינית קשה מאוד. הפסיכולוגית התרשמה כי יש במתלוננת כעס רב, אותו היא מנסה להסתיר "די בהצלחה", אך יש לכך מחיר רגשי כבד. היא ציינה כי המתלוננת משתמשת במנגנון הגנה של הדחקה והכחשה, מנוגנים הדורשים אנרגיה נפשית רבה. כתוצאה מהפגיעה יש במתלוננת חוסר אמון בעולם ובאנשים ותחות "בגידה". המתלוננת הייתה תליה לחברתה במהלך הטיפול (לביקשת המתלוננת, כל המפגשים הטיפוליים התנהלו בנוכחות החברה), דבר המעיד אף הוא על מצבה של המתלוננת.

עדויות הוריה של המתלוננת - ההורים ידעו בשלב מאוחר יחסית כי בתם נגעה מינית - חברתה גילה להם כי המתלוננת נגעה בשלב בו עמדה המתלוננת לפני שידוכים. בהמשך, הרב אמר להם כי המתלוננת זוקה לטיפול וכי חתונה אינה על הפרק. האם העידה על מצבה הנפשי של המתלוננת בזמן הטיפול - על שבתוות "בלתי נסבלות" בימים שלאחר הטיפולים, בהן היו למתלוננת התפרצויות וכעסים ללא שליטה. האם העידה כי אנשים "מבחן" לא יכולים להבחין בדבר שעובר על המתלוננת. האב העיד על "סימנים" שהיעדו על מצוקה של המתלוננת, אשר הובנו רק בדייעד: סירוב המתלוננת להינשא; לילות ללא שינה של המתלוננת; התנהגות חריגה של המתלוננת בבית הספר התקיכון, לגבי אמרה לו הרצת החינוכית כי המתלוננת "היא פה והוא לא פה" וכי המתלוננת אמונה לومة, אך "משהו יש שם", אני לא יודעת מה, שהוא הולך שם". האב העיד על מצבה הנפשי של המתלוננת בתקופת הטיפול והגידיר אותו כי "טיירוף", מצב רוח לא טוב ועצבנות. נקבע כי עדות ההורים לגבי מצב המתלוננת במשך השנים, תומכת בגרסת המתלוננת כי נגעה מינית.

הריאות הנוגעות למצבה הנפשי הקשה של המתלוננת כנפגעת עבירות מין לא הופיעו בעת הפגיעה, עת הייתה ילדה קטנה, אלא בהמשך, ככל אחר נישואיו של המערער ועם התבגרותה, הבינה המתלוננת כי מדובר בפגיעה מינית. נקבע כי עדויות עדי התביעה ביחס למצבה הנפשי עם חשיפת המעשים ובמשך הטיפול - שלולות את טענת הגנה לפיה התלונה הוגשה כדי להסתיר יחסים שהיו למערערת בהסכם עם אחרים. עוד יזכיר ביחס למצבה הנפשי הקשה של המתלוננת, כי הלה היא כי מצב נפשי של הנפגע מהו זה? העולה כדי ראייה מס' 60/20/06 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29 והפניות שם (21.7.2021)).

המכתבים ל'רבי', אשר נכתבו זמן רב לפני הגשת התלונה, מוכיחים אף הם את עדות המתלוננת.

"הדים" - עניין "הדים" והכתב בהם שימוש עוגן לתקיפת מהימנות עדותה של המתלוננת הן לפני בית משפט קמא והן במהלך הערעור שלנו. בעדותה המשלימה, המתלוננת סירבה להסביר על חלק מהשאלות שעסוק בפגיעה נוספת ב"דים" שלא נעשו בידי המערער ועל הכתוב בתוספת, וזאת, בין היתר, משיקולים של שמירה על הפרטיות. דין טענת המערער כי מהימנותה של המתלוננת נגעה מאחר שב"דים" מתוארות פגיעות נוספות אשר

המתלוננת לא הזכירה קודם לכן - להידחות. בית המשפט קמא לא הedula מהחקלים המתארים פגיעות נוספות במתלוננת או מכך שהיא הכחישה אותן. כך, לגבי הפגיעה הנוספות המתוארות ב"דפים" בדבר פגיעות שפגעו במתלוננת אחרים שאינם המערער, ואשר מהוות פגיעות שלא נחשפו בתלונה או בעדותה של המתלוננת - נקבע כי גרסת המתלוננת לגבי הכתוב ב"דפים" היא גרסה מתוגנת, המנסה לשמור על פרטיותה ולמנוע פרסום וחשיפה של אירועים קשים בעבר ושהם רלוונטיים ביחס למערער ולתלונה. נקבע כי המתלוננת חששת מהדלת חלקים מעודותה, וניתן להבין את הימנוותה מחשיפת פרטים על המעשים הנוספים. נקבע כי תשובייתה בעדותה, לרבות החשת האירועים הנוספים - אין פגיעות במהימנותה. במשך שנים רבות הסתירה את הפגיעה שחוויתה ולא חשפה אותן אלא לפני אנשים בודדים. בית משפט קמא קבע כי זכותה של המתלוננת לבחור שלא לחשוף פגיעות אחרות שנעשו בה, וכי אין לראות ב"שתקה" זו, גם כאשר היא מכחישה בבית המשפט דברים שסיפרה לחברתה או כתבה ב"דפים" לעניין הפגיעה הנוספות, כנთון שיזקף לחובתה של המתלוננת. נקבע כי המתלוננת לא התכוונה להגיש תלונה גם בעניינו של המערער, והتلונה לא הייתה מוגשת אלמלא הגיע המערער את תביעת הדיבה נגדה. נקבע כי גרסת המתלוננת באשר לאירועים אינה מקימה חשש כי "הтурבבו" אירועים שונים, או כי המתלוננת מיחסת למערער, בטעות, פגיעות שפגעו בה אחרים. המעשים המיוחסים למערער ממוקדים. המתלוננת הבירה כי היא מעידה על מה שקרה עם המערער, והוא לא הוסיף פרטים או אירועים קשים מלאה שהו. בית משפט קמא סבר כי העובדה שהמתלוננת לא "העצימה" את התלונה נגד המערער ולא טענה כלפיו כי עשה את כל המעשים המפורטים בדפים - מחזקת את גרסתה. גם לאחר הגשת התלונה, המתלוננת לא התכוונה להגיש את "הדפים" למשטרה. הפסיכולוגית היא שמסרה את הדפים. מכאן, נקבע שלא היה בכוונת המתלוננת לטעון טענות נוספות במשפטה ומועדותה בבית המשפט.

קביעות אלו מקובלות עלי. בעדותה בבית המשפט ובתלונה שהגישה - המתלוננת לא ייחה למערער את כל הפגיעה המתוארות ב"דפים", אך הפגיעה הנוספות אין רלוונטיות למערער או לתלונה. נקבע כי "הדפים" אינם מהווים מסמן סדור שמטרתו תיעוד מדויק של האירועים, אלא הם שימשו בשלב מסוים חלק מהlixir הטיפול, וכןudo לעזרה למתלוננת להתמודד עם הרגשות שהציפו אותה.

19. על כן, לא שוכנעתי כי נפללה טעות במצבים שהקבע בית משפט קמא, המבוססים כדברי על העדויות והראיות. ממצאי העובדה וההימנות שנקבעו מבסיסם היבט את המסקנה המרשעה ואין עילה להתערב בהם. בדין הורשע אףוא המערער בעבירות. לפיכך, יצא לחברי לדוחות את הערעור על הכרעת הדין.

הערעור על גזר הדין

20. הילכה היא כי ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שהטילה הערכאה הדינית אלא בנסיבות חריגות שבahn נפללה בגין דינה של הערכאה הדינית טעות מהותית הבולטת על פניה או שהעונש חורג באופן קיצוני מרמת העונשה המקובלת או הראויה בנסיבות דומות (ראו, למשל: ע"פ 2147/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (28.9.2014)). המערער פגע פגיעות מיניות חמורות ובאופן ממושך בבת אחותיו הקטינה. העונש אשר הושת על המערער אינו מצדיק התערבות (ראו, למשל: ע"פ 5842/15 לעיל, פסקה 42 וההפניות שם (על חומרתם היורה של עבירות מין במשפחה ועל הצורך בעונשה מחמירה לגבים ו בשל הפגיעה הקשה הנלוות למעשים); עניין פלוני, פסקה 72-71 וההפניות שם). המערער אף לא נטל אחריות על מעשיו ולא הביע כל חרטה, אך גם מהיבט זה לא קמה כל עילה להקל בעונשו (ראו, למשל: ע"פ 9882/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 42 (16.4.2019)).

סוף דבר, אציע לחבריו לדחות את הערעור על שני חלקיו.

שופט

השופט ע' ברון:

אני מסכימה.

שופטת

השופט י' אלרון:

אני מסכימים.

שופט

לפיכך הוחלט כאמור בפסק דין של השופט ג' קרא. המערער יתיצב לריצוי עונשו ביום"ר ניצן ביום 2.1.2022 עד לשעה 10:00, כשברשותו תעוזת זהות. על המשיב לתאמם את הכניסה למסר כולל האפשרות למינוי מוקדם, עם ענף אבחן ומינוי של שב"ס, טלפונים 08-9787377, 08-9787336.

ניתן היום, כ"ח בכסלו התשפ"ב (21.12.2021).

שופט

שופט

שופטת